LIBRIS | We know books

Simona Radu

Țara munților liberi

— Volumul IV —

Libertatea ca o vrajă

CASSIUS BOOKS

Gilău, 2025

LIBRIS We know books

Redactor: Raluca Irimie
Tehnoredactare: Raluca Irimie
Copertă: Vlad Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RADU, SIMONA
Libertatea ca o vrajă / Simona Radu. - Gilău : Cassius Books, 2024-
5 vol.
ISBN 978-606-9731-56-7
Vol. 4 : Ţara munţilor liberi. - 2025. - ISBN 978-630-6714-11-7

821.135.1

©CASSIUS BOOKS, 2025

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor. Deţinerea unei copii fără suportul fizic şi original este ilegală (conform Legii Dreptului de Autor). Ca excepţie, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

1. În Văgăună

Pentru un om al muntelui, codrul prin care trecea principala cale de comunicaţie a locuitorilor din micuţa zonă a Gruiului avea un freamăt aparte în acea zi caldă de primăvară timpurie. Pentru un străin, însă, nimic nu părea schimbat; poate doar grupurile de oameni ceva mai numeroase cu care s-ar fi întâlnit pe drum. Dar nimeni nu urca atunci nici spre Cotul Ascuns, nici spre satele părăsite de pe Plaiul Verde. Kenoaţii lacomi după pradă încă nu se încumetau să urce prin munţii unde zăpezile de iarnă mai stăruiau ameninţătoare. Emirul ştia asta, dar nu le spunea oamenilor, să nu le scadă vigilenţa. Satele ieşeau din iarnă cu proviziile secătuite. Aveau nevoie de bărbaţi şi de femei care să are ogoarele, să pregătească recoltele şi viile, să înmulţească animalele domestice, să strângă mierea cea dulce. Dacă oştenii năvăleau acum, se întorceau cu mâna goală, doar cu câţiva sclavi buni de nimic, iar în toamnă n-ar mai fi avut ce să ia din aşezările pustiite. Era mentalitatea prădătorului, care lăsa prăzii răgaz să-şi crească odraslele - nu din milă, ci din spirit practic, ca să aibă ce vâna pe viitor. Numai că victimele se pregăteau acum să rupă colţii prădătorului!

Vânt Sălbatic, care plecase în sfârşit şi el cu stăpânul său, juca acum vesel în frâu. Se depărta câţiva paşi de grup, necăjit de încetineala drumului, dar stăpânul îl corecta imediat, aducându-l înapoi. Alcora primise şi ea un cal superb, un murg tânăr, suplu dar puternic, cu pielea strălucind de sănătate şi coama mătăsoasă.

Bineînțeles că nu se putea măsura cu Vânt Sălbatic, dar nici nu rămânea de rușine. Din când în când, emirul trăgea cu ochii spre ea: călărea tăcută dar îndârjită, fără nimic din jalea care o umbrise la primul ei drum spre Halley. În sfârșit își asumase destinul și suporta cu demnitate despărțirea de fetiță. Ce era în sufletul ei... ascundea cu grijă.

Și Xander era tăcut. Nu neapărat trist, dar mai tăcut ca de obicei. Și el lăsase în urmă pe cineva drag.

— De ce n-ai luat-o cu tine, prietene? îl întrebă Almar când merseră o porțiune de drum umăr lângă umăr.

Tânărul zâmbi și clătină din cap.

— Ca mine, și-ar fi luat toți nevestele, Înălțimea-ta. Pentru toți e la fel - și pentru Toll, și pentru Geron, Cogi sau Beru. Chiar și Micuțul suferă după copila aceea, Melina, deși n-a avut curajul s-o ceară. Într-adevăr că e cam tânără, dar poate că i-o va lua înainte Kato, băiețandrul cel mai răsărit care a rămas acasă. Așa că... ce drept aveam eu mai mult ca ei s-o iau pe Zayra mea cu mine?

— Din toamnă, după ce vom curăța regiunea... interveni Alcora, dar emirul o prinse de mână.

— Sst! făcu el poruncitor. Le-am spus tuturor ca nu cumva să vorbească între ei despre asta! E mai bine!

— Dar e pustiu, Înălțimea-ta! râse Xander.

— Băiete, atâta vreme cât ochii tăi nu văd decât până la desișul din față, să nu mai spui niciodată asta! Ce, vă mănâncă limba?... Vorbiți despre vreme, sau despre vânătoare, sau târgul din Halley... orice altceva!

— Într-adevăr, nu strică! aprobă Alcora. Dar tu singur l-ai întrebat pe Xander despre Zayra.

— Ei, și? Am mai spus ceva în afară de asta?

Fata începu să râdă.

— Gata, pace! Am greșit, recunosc!

Spre seară îi ajunseră Micuțul și Malki. Se săturaseră să tot meargă poticnit, mai ales că drumul era liber. Nu erau departe nici de poiana unde drumul lor se va abate spre Văgăună. În primele ore

ale dimineții vor ajunge acolo. Până acum totul mergea foarte bine. Hotărâră să înnopteze chiar acolo unde se întâlniseră, pentru că erau pe un tăpșan mai larg și ușor de supravegheat. Muntenii aprinseră un foc mic, fără prea mult fum, deși era din lemne umede. Încălziră niște pastramă înfiptă în țepușe, apoi se înveliră bine în cojoace, căci nopțile erau încă friguroase ca iarna. Emirul o luă pe Alcora în brațe, s-o încălzească. Dar până să adoarmă, un trosnet, ceva ca un huruit, ajunse până la ei și păru să crească, de parcă o viitură sau o prăbușire de grohotiș ar fi venit în sus, la deal. Cu toții puseră mâna pe cuțitele ascuțite de sub veșminte și ascultară încordați. Xander și Micuțul se strecurară ca umbrele pe potecă în jos. Curând după aceea se auzi un strigăt jalnic, neajutorat, iar ei apărură ducând aproape pe sus un bătrân gârbovit, cu fața înnegrită de vreme și scorojită ca pergamentul.

— Îndurare, oameni buni, nu mă năpăstuiți! gemu bietul de el, căzând în genunchi în fața emirului, pe care în consideră prin simplă impresie căpetenia.

Tânărul se aplecă să-l ridice și râse blând:

— Stai liniștit, moșule, nimeni nu-ți face vreun rău! Ce-ai pățit de alergai așa?

În acea clipă, ca un răspuns, din vale se auziră strigăte disperate, cum numai o femeie supusă celui mai cumplit supliciu le putea scoate. Bătrânul se agită neputincios și disperat.

— Nepoata mea... gemu, lăsându-se fără vlagă în mâna emirului. Blestemații, o siluiesc... nepoata mea...

— Cine, bătrâne? îl zgâlțâi Alcora.

— Kenoații. N-am avut permis de trecere... Îmi siluiesc nepoata...

Țipetele fetei sfâșiau noaptea când ascuțite, când parcă sugrumate de neputință. Alcora nu mai îndură. Își privi tovarășii cu ochi răi, hotărâți, apoi încălecă, făcându-le semn s-o urmeze. Rămas în urmă, Malki îl ajută pe bătrân să încalece în spatele lui și zori să-i ajungă din urmă. Nu aveau mult de mers. După un colț al drumului, văzură și focul ascuns până atunci privirii. Țipetele fetei

deveniseră un horcăit înfundat. Nu mai avea puteri să se zbată; sau fusese deja dovedită. O vedeau acum bine, când împinsă, când grămădită la pământ de șase oșteni, în timp ce al șaptelea, tolănit în apropiere, îi îndemna cu vorbe și râsete batjocoritoare.

Emirul descălecă din plin galop. Cuțitul lui fulgeră scurt, de două ori în lumina focului și doi oșteni căzură până să-și dea seama ce i-a lovit. Ținută cu câțiva pași în spate de iuțeala calului, Alcora mai termină doi, în timp ce emirul trecuse la al treilea. Veniți din urmă, Malki, Xander și Micuțul nu prea mai avură spor. Micuțul pur și simplu se urcă cu calul peste cel care nu apucase să se ridice din iarbă și îi zdrobi căpățâna. Totul se petrecuse atât de repede, încât kenoații muriră fără să știe de ce. Fata captivă încă răcnea isteric. Moșul se lăsă să alunece de pe calul lui Malki, se repezi la ea, o luă în brațe și o acoperi cu cojocul său, pentru că avea veșmintele sfâșiate. Șocată, cu ochi în care juca isteria, se ghemui la pieptul bătrânului, gemând necontrolat.

— Ești bine, fetițo? o cercetă Alcora.

Coapsele ei însângerate arătau limpede că nu era. Răul fusese făcut deja, dar salvatorii nu se mai gândiră la asta. Două glasuri mari, bărbătești strigau de undeva de dincolo de lumina focului. Privind într-acolo, Xander și Malki încremeniră. Doi bărbați zdraveni fuseseră făcuți covrig și legați astfel cu niște funii groase, pe care nici puterea unui bivol nu le-ar fi putut rupe. Urlând de furie, Micuțul se repezi și le tăie legăturile. Bărbații se rostogoliră pe iarbă cu membrele anchilozate.

— Maya, bolborosea unul în neștire și, pentru că nu-l țineau picioarele, începu să se târască spre fată.

— Ce s-a întâmplat cu voi, oameni buni? strigă Alcora.

Cel rămas se adună cu greu și reuși să se ridice în capul oaselor. Lumina focului îi căzu pe față.

— Olaf! îl recunoscu Xander cu uimire. Olaf, tovarășul lui Kayu!...

— Eu sunt, flăcăule, oftă acesta epuizat. Ea trebuie să fie sharee, nu?... Și el emirul!

Durerile și oboseala îi anulaseră toate inhibițiile care ar fi trebuit să-l copleșească. Spuse doar simplu, ostenit:

— Mă iertați, Înălțimile voastre, că nu mă înclin după cuviință, dar nu pot.

— Stai liniștit, omule! îl calmă Alcora. Nu plecăciuni așteptăm, ci să ne povestești ce-i cu voi!

— Păi... nu-i mult. Kayu ne-a spus că nu vom lupta, dar mulți nu am fost de acord. Dacă emirul trecuse de partea noastră, de ce să nu luptăm cu el?... Atunci Kayu parcă a înnebunit. S-a zburlit la noi, făcându-ne cum îi venea la gură. Apoi ne-a sechestrat în sat, că îl ajutau oameni credincioși lui, care scoseseră armele puse la păstrare. Kayu urla nebun că ne salvează astfel pielea și că voi veți fi trădați de emir, care vă va vinde kenoaților. Eu și cu verii mei, Maya și Goldhar, am luat-o în sus de Halley, să dăm de voi. Alții s-au dus în munții Olin, să îl găsească pe Korba și să i se alăture. Dar noi n-am avut permis de trecere. Am ocolit orașul și, tocmai când să răsuflăm ușurați, a dat peste noi patrula asta.

— Și bătrânul cine-i?

Târând-o pe fată cu puterile-i puține, se apropiase și el de foc, ajutat de Malki.

— E unchiul Grina, spuse Olaf. N-am putut să-l lăsăm la furia lui Kayu. Pe el nu l-au legat ca pe noi, se gândeau că-l frâng la bătrânețea lui. Când erau ocupați cu biata Maya, a reușit să scape.

— El ne-a adus aici, spuse Alcora. Îmi pare rău că am ajuns prea târziu.

Pieptul lui Olaf se zgudui într-un hohot mut de plâns.

— Sub ochii noștri... Și noi stăteam neputincioși și n-aveam nici grai să urlăm. Mă bucur că n-a fost și moș Grina aici. Fratele ei e nebun de durere.

Într-adevăr, bietul tânăr gemea și mușca pământul. Era încă paralizat, iar dușmanii morți. Dar el tot strângea pumnul și scrâșnea din dinți, furios că nu are puteri să-i sfâșie. Malki îl cercetă înduioșat cu știința pe care, mai mult decât frații săi, o dobândise de la Yoshin. Apoi se apropie de fata care mârâia surd în brațele

LIBRIS | We know books

bătrânului, ca un animal încolțit care primise un răgaz, dar se aștepta oricând să înceapă iar calvarul. Bătrânul tremura și el ca frunza.

— Ce-are flăcăul? se interesă Almar, văzând că Malki șovăie în fața fetei.

— Trupul își va reveni, Înălțimea-ta. E doar amorțit. Mai greu va fi cu sufletul.

Emirul nu mai zise nimic. Se duse doar spre tânăr și îl ridică de umeri ca pe un copil. El încercă inconștient să se zbată, dar Almar îl rezemă de un copac în capul oaselor, o poziție mult mai demnă decât cea de până atunci.

— Trezește-te, flăcăule! îl zgâlțâi el cu asprime. Sora ta trăiește acum și e liberă, la fel ca tine!

Tonul său voit aspru mai risipi norii isteriei din ochii băiatului.

— Au siluit-o… gemu el.

— Așa, și?! Au învins-o pentru că au fost mai puternici. Dar tot sora ta e, nu s-a schimbat nimic! Vei fi calm și blând, ca s-o ajuți să treacă peste asta!

— Au siluit-o... bâiguia flăcăul în neștire, iar emirul începu să se enerveze.

— Ești un prost, băiete, și ai să-mi dai dreptate când ți-o veni mintea la cap! Micuțule, fă ceva cu flăcăul ăsta, că eu nu mai am răbdare!

Se apropie în schimb de kenoații morți, cercetându-i.

— Sunt patrule din oraș, îi spuse el lui Xander, care îl urmase. Șapte oameni, o patrulă obișnuită. Nu s-a întâmplat nimic deosebit.

— E cam departe orașul, făcu tânărul neîncrezător.

— Au luat urma fugarilor și au venit după ei. Cineva i-a turnat gărzilor.

— Oare?... se îngrijoră Xander.

Emirul zâmbi cinic.

— Te-a întrebat vreodată cineva de permis în afara orașului?

— Niciodată, înțelese flăcăul. Și nici n-am mai văzut în ultimul timp patrule plecând atât de departe. Să fie mâna lui Kayu?

— Doar el știa de ei și de ce pleacă. Mă tem că și ceilalți fugari au avut aceeași soartă.

Olaf îi auzi și scrâșni, dând dreptate emirului.

— Are un cumătru în oraș, interveni el. Nu moș Norrel. Altul, la care vine destul de des. Omul e negustor, deci în relații bune cu gărzile. Poate vinde orice.

— Mă lași, sharee?... mârâi Micuțul de lângă tânărul nebun. Până mâine la prânz vă ajung din urmă.

Alcora luase fata în brațe și o domolise cu blândețe, până când Malki izbutise să-i oblojească vânătăile.

— Nu, Micuțule, zâmbi ea rău. Lasă-l pe Kayu să creadă că e fericit. Deocamdată.

— Și oamenii din satul meu? făcu Olaf.

— Nu avem niciun drept să ne băgăm, îl anunță prințesa. Dacă ar vrea neapărat o schimbare, n-ar sta ca o turmă dusă la tăiere. Armele de care tremură acum i-au mai amenințat cândva!

Bărbatul plecă ochii rușinat. Sharee avea dreptate. Nu se putea băga, iar oamenii lui își meritau soarta.

— Cu noi ce faceți? întrebă resemnat.

— Puteți merge cu noi.

— Chiar și moș Grina cu fata?

— Înapoi, de unde venim, n-are cine să-i ducă, iar drumul nu-l știți.

Omul nu întrebă unde vor merge. Nu voia să nască bănuieli. Venise curat să lupte în tabăra lui sharee. Îl văzuse pe emir avântându-se primul și doborând jumătate din kenoații care îi oropsiseră. Kayu era un prost de-l ura atât! Omul acesta nu omora kenoați ca să-i vândă apoi pe velusieni primei garnizoane întâlnite în cale! Omul acesta avea încrederea lui sharee. Îi va urma pe amândoi fără să întrebe nimic, oriunde ar fi vrut să-l ducă.

— Eu și vărul Goldhar am venit să luptăm alături de tine, sharee! spuse simplu, reușind să se ridice într-un genunchi.

Și flăcăul celălalt părea să-și mai fi revenit, ars de vorbele emirului, pe care Micuțul le continuase fără cruțare. Își văzu sora

curățată de sânge, mult mai liniștită acum, aproape ațipită cu capul pe umărul lui sharee. Îi întinse deodată Micuțului mâna, cerând ajutor. Sprijinit astfel, reuși să se ridice și merse împleticit până lângă ele.

— Maya…

— Las-o să doarmă, zâmbi sharee. Treci tu aici, în locul meu. Se va simți mai bine când te va vedea.

Când făceau schimb de locuri, tânărul îi prinse mâna și i-o sărută simplu.

— Mulțumesc, sharee…

Alcora zâmbi și îl încurajă din ochi.

Hotărâră să rămână aici. Peste noapte nu aveau motive de îngrijorare. Și kenoații puseseră tabăra, urmând să plece abia în zori. Micuțul le grămădi cadavrele unul peste altul, acoperindu-le cu crengi și bolovani, în timp ce făcea de strajă alături de Xander. Însă armele lor le păstrară.

La Pasul Ciobanului grupul se reuni până a doua zi spre seară. Dezmembrară căruța, iar lemnele și roțile le aruncară în desișuri, deși la nevoie puteau să le asambleze iar. Unii îl cunoșteau pe Olaf. Nutriră o clipă speranța că și Kayu va reveni printre ei, dar când aflară ce s-a întâmplat, îi cuprinse mânia. Cerură chiar să meargă în satul lui și să elibereze oamenii, dar prințesa rămase neînduplecată. Nu cu velusienii se vor lupta prima dată! Așa că porniră mai departe pe cărări tainice, cunoscute doar de păstori și peste încă două zile ajunseră la Văgăună.

Era trecut de amiază. La un semn al lui Simka grupul se opri în marginea unui platou îngust, de unde poteca se prăvălea abrupt la vale. În față se deschidea o despicătură lungă și îngustă, săpată între pereți de stâncă împăduriți cu brădet întunecat acum, la început de primăvară. Spre capătul celălalt, unde valea se lărgea ca o căldare, se vedeau printre copaci câteva fuioare albăstrii de fum.

— Văgăuna, Înălțimile-voastre! anunță Simka, arătând cu un gest larg în fața lui.

Locul era de o sălbăticie care îți tăia răsuflarea. Cu greu s-ar fi putut închipui o așezare omenească acolo! gândi emirul, privind fermecat în jur. Iar dacă el n-o vedea, care se învățase oarecum cu miracolul munților, ceilalți kenoați n-aveau nicio șansă.

— Exact cum mi-ați descris-o! aprobă el cu ochi de strateg. Acolo e satul, nu?

— Este, Înălțimea-ta! Cogi va pleca acum mai repede, să ne anunțe sosirea. Dintre ceilalți, poate numai cei din Vâlceaua Despicată să fi ajuns. Înălțimile-voastre să aveți doar grijă la cai când coborâți râpa asta.

Caii velusienilor, îndesați, puternici, cu copita lor groasă, coborâră ca în joacă. Doar Vânt Sălbatic puse ceva probleme. La început ezită scuturând capul și nechezând, de parcă ar fi spus că niciodată nu va face o asemenea nebunie. Apoi, la îndemnul hotărât al stăpânului, începu să pășească nesigur pe picioarele lui zvelte, cambrându-se uneori și fornăind îngrozit, dar până la urmă calvarul avu un sfârșit, iar el ajunse teafăr în vale.

Locul era aici strâmt ca un gât de sticlă. Porniră pe firul văii, conduși de o potecă ce vădea o oarecare folosință. Cogi dispăruse de mult în spatele brădetului întunecat. Oamenii rămași, ajunși de-acum la capătul drumului, sporovăiau veseli. Doar emirul, copleșit puțin de munții semeți din jurul lui, călărea tăcut alături de Alcora. Ceva mai încolo auziră zvon de glasuri vesele și oamenii din sat le ieșiră în întâmpinare. Erau vreo treizeci și cinci - patruzeci, cât apucase Cogi să adune în grabă, majoritatea femei. Îngenuncheară o clipă în fața lui sharee, aruncară priviri sfioase emirului, apoi se pierdură în restul grupului, simțindu-se probabil mai în largul lor.

— Unde-s bărbații? șopti Almar puțin mirat.

— Aaa, probabil că sunt sus, la cetățuie, iar venirea noastră i-a luat pe neașteptate, lămuri Simka.

— La cetățuie?...

— Nu ți-am spus, Înălțimea-ta? Este un parapet vechi, făcut de regii de demult, ca un zid de cetate. În spatele lui se pot ascunde la nevoie toți sătenii de aici ca să apere intrarea în peșteri. Ți-am zis de peșteri…